

ILIANA XANDER

ΜΕ
ΑΓΑΠΗ,
ΜΑΜΑ

ΜΙΑ ΕΥΠΩΛΗΤΗ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ.
ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ.

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Με αγάπη, Μαμά**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Love, Mom
Από τις Εκδόσεις Penguin, 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Iliana Xander
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Τσίρης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Julie Schrader/Sourcebooks
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Iliana Xander, 2024, 2025
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6297-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ILIANA XANDER

ΜΕ
ΑΓΑΠΗ,
ΜΑΜΑ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποτέ δεν έχω πειράξει ούτε μύγα. Όμως αυτή τη στιγμή θέλω να ρίξω μια μπουνιά στο πρόσωπο που με κοιτάζει από την πρώτη σελίδα της εφημερίδας εθνικής εμβέλειας. Μια φωτογραφία της, μ' αυτό το κόκκινο κραγιόν και τα μακριά, κορακάτα μαλλιά, που είναι η υπογραφή της. Το όμορφο πρόσωπο ενός τέρατος.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΒΡΕΘΗΚΕ ΝΕΚΡΗ

Η Ελίζαμπεθ Κάσπερ, 43 ετών, γνωστότερη σε όλο τον κόσμο ως I.B. Ρεντζ, η συγγραφέας των σκληρών θρίλερ, βρέθηκε νεκρή σ' ένα κατά τα φαινόμενα «φρικτό ατύχημα».

Πίσω της αφήνει τον πολυαγαπημένο της σύζυγο, Μπεν Κάσπερ, και την 21 ετών κόρη της, Μακένζι Κάσπερ.

Ο κόσμος έχει συγκλονιστεί με την τραγική απώλεια αυτής της ταλαντούχας ψυχής που χάθηκε τόσο γρήγορα. Θαυμαστές της απ' όλο τον κόσμο έχουν συγκεντρωθεί για να τιμήσουν τη μνήμη αυτής της μεγαλοφυΐας των γραμμάτων.

Αχ, τα ψέματα...

Το ψυχρό χαμόγελο με χλευάζει από την εφημερίδα που κρατώ στα χέρια μου και μου έρχεται να το ξεσκίσω και να το σβήσω για πάντα από τη μνήμη μου.

Τα 'θελε και τα 'παθε.

Της άξιζε να πεθάνει.

Μακάρι μόνο να είχε συμβεί πιο νωρίς.

ΜΕΡΟΣ 1

ΕΝΑ ΜΑΚΕΝΖΙ

Δε θα πρέπει να έχετε δει ποτέ άλλη επιμνημόσυνη τελετή σαν αυτή – όπου δεν έχει χυθεί ούτε ένα δάκρυ.

Η επιμνημόσυνη τελετή για τη μητέρα μου είναι η πιο εντυπωσιακή παράσταση της χρονιάς, ή, ίσως, ολόκληρης της ζωής της.

Το πλήθος των θαυμαστών που βρίσκεται έξω από το Κέντρο Μνήμης του Αγίου Ιωάννη δεν το ξέρει αυτό. Πιστεύουν ότι η τεράστια σύναξή τους είναι αυθόρμητη. Δε γνωρίζουν για τα τεράστια ποσά που δαπανήθηκαν στην προβολή, στους ινφλουένσερ, στις κουτσομπολίστικες στήλες και στους μπλόγκερ που ασχολούνται με το βιβλίο.

Από τον θάνατο της Μαμάς και μετά τα μυθιστορήματά της έχουν και φτάσει πάλι στην κορυφή των καταλόγων με τα πιο ευπώλητα βιβλία.

Κοίτα, Μαμά! Είσαι νεκρή και όλοι ακόμη βγάζουν χρήματα από σένα.

Οι τίτλοι των εφημερίδων έχουν τρελαθεί την τελευταία εβδομάδα, προτείνοντας κάθε είδους παλαβή θεωρία.

*H.I.B. PENTZ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΜΕ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΡΟΠΟ
ΣΤΟ ΖΕΝΙΘ ΤΗΣ ΚΑΡΙΕΡΑΣ ΤΗΣ
ΑΤΥΧΗΜΑ Ή...*

Γι' αυτό βρίσκεται εδώ εκείνος ο τύπος που στέκεται στο πίσω μέρος της αίθουσας. Μεσόκοπος, με αστείο μουστάκι, ντυμένος με κουστούμι και γραβάτα. «Αυτή είναι μια ιδιωτική εκδήλωση. Σας παρακαλώ, φύγετε», του λέει η Γιαγιά κοφτά μ' έναν σιγανό ψίθυρο.

Μόλις εκείνος βγαίνει έξω, το χαμόγελό της εξαφανίζεται.

Δε χρειάζεται να είσαι τέρας παρατηρητικότητας για να εντοπίσεις τη θήκη του όπλου κάτω από το σακάκι του κουστουμιού του – είναι ένας αστυνομικός ντετέκτιβ. Είχε έρθει από το σπίτι μας πριν από δύο μέρες. Είχα ανοίξει εγώ την πόρτα κι εκείνος άρχισε να με ρωτάει για τη Μαμά, μέχρι που η Γιαγιά ήρθε φουριόζα προς το μέρος μας, σαν θυμωμένη κότα.

«Μακένζι, σε παρακαλώ, άφησέ μας», με πρόσταξε μπαίνοντας ανάμεσα σ' αυτόν και σ' εμένα. Μετά, όταν έστριψα στη γωνία, είπε στον ντέτεκτιβ με κοφτό τόνο «θα πρέπει να ντρέπεστε για τον εαυτό σας – να μιλάτε μ' ένα παιδί που μόλις έχασε τη μητέρα του». Τώρα ο άντρας είναι αναγκασμένος να ξαναφύγει.

Οι εφημερίδες και οι μπλόγκερ προτείνουν εδώ και μέρες κάθε είδους τρελή θεωρία για τον θάνατο της μαμάς μου. Η αλήθεια, για τους εγκληματολόγους, ήταν πιο πεζή – η Μαμά γλίστρησε, έπεσε και τσάκισε το κεφάλι της πάνω σε μια πέτρα ενώ έκανε τη συνηθισμένη της βόλτα μέσα στο δάσος που βρίσκεται δίπλα στο σπίτι μας.

«Ατυχία» το αποκαλούν. Συμπτωματικά, τα μπεστ σέλερ της Μαμάς είναι γεμάτα τέτοιες ατυχίες.

Μη με παρεξηγήτε, μερικοί άνθρωποι ίσως να στεναχωρήθηκαν.

Εκείνη η σκύλα, η Λάιμα Ροθ, που μιλάει αυτή τη στιγμή με τον εκδότη λες κι αυτή η εκδήλωση είναι κάποια συνηθισμένη επαγγελματική συνάντηση; Εκείνη στα σίγουρα. Ήταν η ατζέντισσα της μητέρας μου εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια. Τώρα θα πρέπει να ξεχάσει τις κυκλοφορίες μελλοντικών βιβλίων της, όπως σχεδίαζαν. Πάντως, είμαι σίγουρη πως θα βγάλει όσα περισσότερα μπορεί επενδύοντας σε ειδικές εκδόσεις, συλλεκτικά εξώφυλλα, σετ βιβλίων και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Αυτή η μπίζνα δεν πρόκειται να στερέψει ποτέ.

Αποτεφρώσαμε τη Μαμά πριν από μερικές μέρες σε μια κλειστή τελετή, όπου ήταν παρόντες καμιά δεκαριά άνθρωποι. Αλλά κι εκεί δεν κύλησε ούτε ένα δάκρυ.

Αυτή η επιμνημόσυνη τελετή είναι για τη διαφήμιση. Για «φίλους», λένε. Για να δηλώσουν τον σεβασμό τους. Ο σεβασμός ήταν πολύ ψηλά στη λίστα της Μαρμάς, όμως οι φίλοι; Δεν νομίζω ότι είχε κανέναν πραγματικό φίλο, αν και οι γεμάτοι επαίνους λόγοι που εκφωνούν προς τιμήν της τις τελευταίες δύο ώρες την εμφανίζουν τουλάχιστον ισάξια ενός Σαίξπηρ.

Οι δρόμοι έξω από το κτίριο είναι πλημμυρισμένοι κόσμο, όμως η γεμάτη κόσμο αίθουσα μνήμης είναι αλλόκοτα ήσυχη, και κάθε ψίθυρος αντηχεί πάνω στους τοίχους.

Στη μια πλευρά της αίθουσας βρίσκεται ένα τεράστιο πορτρέτο της Μαρμάς ως συγγραφέως, όπου φοράει μια δαντελένια μπλούζα με ψηλό λαιμό κι έχει στο φόντο κόκκινα τριαντάφυλλα. Από κάτω γράφει *I.B. Ρεντζ*. Ο μεσόκοπος αλλόκοτος φωτογράφος που έχει προσλάβει ο εκδοτικός οίκος το τραβάει φωτογραφίες από διάφορες πλευρές. Με τον εκδότη, με τους ατζέντηδες, με τον Μπαμπά. Μου ζητάει να ποζάρω κι εγώ, αλλά αρνούμαι.

Χέσ' τους.

Στην άλλη άκρη της αίθουσας βρίσκεται μια φωτογραφία της Μαρμάς στο γραφείο της. Είναι άψογα μακιγιαρισμένη και καλοχτενισμένη, όμως έχει μια κάπως ονειροπόλα έκφραση

έτσι όπως στέκεται μπροστά από μια βιβλιοθήκη. Το πραγματικό της όνομα –Ελίζαμπεθ Κάσπερ– είναι κάτω από την ανεπίσημη φωτογραφία της. Αυτή η εκδοχή της είναι για άλλες πηγές, όπως την τοπική εφημερίδα, την εκκλησία όπου πηγαίνει η Γιαγιά, και τις φιλανθρωπικές οργανώσεις όπου η Μαμά συνήθιζε να κάνει δωρεές.

Εγώ προτιμώ να στέκομαι στο πίσω μέρος της αίθουσας, μακριά από αυτό το θέαμα, δίπλα στον παλπού μου, που δε δίνει δεκάρα τσακιστή –και που ποτέ δεν έδινε– για τη μαμά μου. Ή, παρεμπιπτόντως, για το πώς δείχνω εγώ.

Η Γιαγιά είναι άλλο. Πιο πριν, στο σπίτι, μου ζήτησε να μη φορέσω το συνηθισμένο μου μαύρο κραγιόν και το έντονο αιλάνερ μου.

«Και φόρα κάτι καθωσπρέπει».

Εγώ ντύνομαι σχεδόν πάντα στα μαύρα. Συμπτωματικά, αυτό είναι πολύ καθωσπρέπει για μια επιμνημόσυνη τελετή. Όπως και το μαύρο μου αιλάνερ και το κραγιόν μου, που εγώ τα φόρεσα έτσι κι αλλιώς.

Η Γιαγιά φοράει, φυσικά, Διογ και ακριβά κοσμήματα. Φροντίζει να μιλάει με όλους όσους παρευρίσκονται.

Ο Μπαμπάς είναι ντυμένος με κομψό μαύρο κουστούμι και δείχνει γοητευτικότητας. Είναι κάπως σκυθρωπός, όμως αυτό μπορεί να οφείλεται στον παραγκωνισμό του. Οι γονείς του ζουν μόλις τέσσερις ώρες πιο μακριά, όμως μένουν στο σπίτι μας από τον θάνατο της Μαμάς και μετά. Η Γιαγιά κοινοτολάρει το αλκοόλ που ο Μπαμπάς αρχίζει να καταναλώνει από νωρίς το πρωί. Με τη Μαμά να λείπει, δεν έχασε την ευκαιρία να αναλάβει τη διαχείριση του σπιτικού μας.

Κι εγώ; Εγώ θέλω να κλάψω, αλήθεια το θέλω, όμως δεν έχω συνειδητοποιήσει ακόμη την πραγματικότητα. Θέλω να λυπηθώ, όμως πάντοτε είχα την εντύπωση ότι η Μαμά ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε αρκετά για μένα. Αυτό με γέμισε πίκρα τα τελευταία χρόνια, και απομακρυνθήκαμε η μία από την άλλη.

Ο καλύτερος φίλος μου, ο Ι-Τζέι, λέει ότι έχω καθυστερημένο πένθος. Ίσως να είμαι απλώς αναίσθητη. Ζήτησα από τον Ι-Τζέι να μην έρθει, γιατί δεν ήθελα να δει ο κολλητός μου πόσο δυσλειτουργική είναι η ζωή μου, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

Θα τον δω στο σπίτι απόψε όπου έχουμε ένα πάρτι με φαγητό από κέτερινγκ, για να «κλείσει ο κύκλος». Είμαι σίγουρη ότι θα είναι πάρτι, παρόλο που το αποκαλούν *γιορτή της ζωής*.

Κοιτώ γύρω μου το δωμάτιο και μορφαίνω όταν βλέπω μια γνωστή φιγούρα να πλησιάζει τον Μπαμπά και να του δίνει το χέρι. Είναι ο κοσμήτορας του πανεπιστημίου που φοιτώ. Κοιτώ από την άλλη και σηκώνω ψηλά τα μάτια μου. Η Μαμά ήταν κολλητή του. «Για το καλό σου, στο μέλλον», είπε κάποτε. Είχε φτάσει να δώσει και μια διάλεξη στο πανεπιστήμιό μου, και μάλιστα δώρισε και χρήματα. Δε θα ξαφνιαζόμουν αν έστηναν ένα μνημείο για να την τιμήσουν.

Κι ο ψυχοθεραπευτής της Μαρμάς είναι εδώ. Όπως και δύο από τους εκδότες της. Οι τρεις της βοηθοί. Ο οικογενειακός μας γιατρός. Οι περισσότεροι «φίλοι» της είναι απλώς άνθρωποι που δούλευαν κοντά της.

Θέλω να κλάψω, αλήθεια το θέλω, αλλά δεν μπορώ. Όλη την περασμένη εβδομάδα, από το ατύχημα και μετά, κι όσο έμενα στο σπίτι κι όχι στο μικρό μου διαμέρισμα, στην πόλη, τη σκεφτόμουν συνεχώς, τη σχέση μας, τη μικρή, δυσλειτουργική μας οικογένεια. Ένωθα λυπημένη, αλλά όχι τσακισμένη, όπως υποθέτω ότι θα έπρεπε να νιώθω.

Ο Μπαμπάς κοιτάζει το κινητό του και βιαστικά απομακρύνεται απ' όλους και κατευθύνεται προς την πόρτα. Εκεί παρατηρώ έναν άλλο άντρα με καπέλο του μπέιζμπολ στο κεφάλι που στρέφεται κι απομακρύνεται κι αυτός. Ο Μπαμπάς τον ακολουθεί.

Αυτή θα ήταν καλή στιγμή να πω στον Μπαμπά ότι έχω πο-

νοκέφαλο και ότι είμαι έτοιμη να καταρρεύσω ψυχολογικά –ψέματα, φυσικά– κι ότι πρέπει να φύγω. Διάφορα συναισθήματα κοχλάζουν μέσα μου, αλλά δεν μπορώ να τα ξεδιαλύνω. Βασικά, θέλω να βρεθώ μακριά απ’ όλους αυτούς τους ανθρώπους.

Βγαίνω στην άδεια αίθουσα που επικοινωνεί με άλλον ένα μικρό διάδρομο και βλέπω στο τέarma του τον Μπαμπά να μιλάει με τον άγνωστο.

Ξεκινώ να περπατώ προς το μέρος τους κι επιβραδύνω όταν ακούω έναν βραχνό ψίθυρο – «παλιοτόμαρο».

Τι στα κομμάτια;

Κάνω στην άκρη και κρύβομαι πίσω από το άνοιγμα της πόρτας, απ’ όπου δεν μπορώ να τους βλέπω, όμως μπορώ ολοκάθαρα να τους ακούω.

«Όχι εδώ», λέει μέσα από τα σφιγμένα του δόντια ο Μπαμπάς. «Πώς *τολμάς*?»

«Εγώ πώς *τολμάω*; Εγώ έχω κάθε δικαίωμα να βρίσκομαι εδώ».

«Ξεκουμπίσου από δω. Τώρα!»

Ο άγνωστος γελάει σιγανά. «Έχει υποπτευθεί κάτι;»

«Ποιος;»

«Η Μακένζι».

Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά καθώς ακούω το όνομά μου.

«Μην *τολμάς* να πιάνεις στο στόμα σου την κόρη μου».

«Α, αυτό είναι, ε; Καλή προσπάθεια, Μπενάκο».

Μπενάκο; Τον πατέρα μου; Ποιος στα κομμάτια είναι αυτός που τον αποκαλεί έτσι;

«Σου είπα να φύγεις», προσθέτει ο Μπαμπάς ακόμα πιο απελπισμένος. «Απλώς... φύγε. Θα τα πούμε αργότερα».

Πλησιάζω στο άνοιγμα της πόρτας για να ρίξω μια κλεφτή ματιά, και το ξύλινο πάτωμα κάτω από τη μοκέτα τρίζει δυνατά.

Να πάρει και να σηκώσει.

Στέκομαι ακίνητη, σαν ελάφι που τυφλώνεται από τα φώτα αυτοκινητού. Ακούω πνιχτά βήματα κι ο Μπαμπάς εμφανίζεται στο άνοιγμα της πόρτας. Μόλις με βλέπει, στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται πανικός.

«Τι τρέχει;» τον ρωτάω και κοιτώ έξω από το άνοιγμα, όμως ο μυστηριώδης άντρας έχει εξαφανιστεί.

Ο μπαμπάς σκουπίζει το πρόσωπό του και με τα δυο του χέρια. «Τίποτε».

«Τσακωνόσουν με κάποιον;»

«Όχι, παιδί μου, απλώς μιλούσα με—». Βάζει το χέρι του στο εσωτερικό του σακακιού του και βγάζει ένα φλασάκι.

«Ξέρεις εκείνο τον άντρα;»

Ο μπαμπάς πίνει νευρικά μια γουλιά και ξεφυσάει αργά. «Πρώτη μου φορά τον βλέπω».

Αυτό είναι ξεκάθαρο ψέμα.

Κρύβει το φλασάκι του ξανά μέσα στο σακάκι του και μετά μου κλείνει το μάτι. «Είσαι εντάξει;»

«Δεν αντέχω εδώ πέρα. Αυτοί οι άνθρωποι—» Δεν τελειώνω, και, υψώνοντας τα μάτια μου, δείχνω με το κεφάλι μου την κύρια αίθουσα.

«Ξέρω, ξέρω». Ο Μπαμπάς κλείνει τα μάτια του και πιάνει με τα δυο του δάχτυλα τη ράχη της μύτης του.

«Είσαι εντάξει;»

Ο Μπαμπάς και η Μαμά δεν ήταν ακριβώς το τέλειο ζευγάρι. Ειδικά τώρα τελευταία. Τσακωνόνταν χειρότερα από ποτέ άλλοτε, κι αυτό ήταν μόνο ό,τι έβλεπα τα Σαββατοκύριακα που έμενα μαζί τους, μιας και τα τελευταία δύο χρόνια νοικιάζω ένα μικρό στούντιο στην πόλη, κοντά στο πανεπιστήμιο.

Ο Μπαμπάς ανασαίνει δυνατά και ξεφυσάει μέσα από τα φουσκωμένα του χείλη, μετά καταφέρνει να χαμογελάσει ψεύτικα. «Όλα θα πάνε καλά. Μπορείς να φύγεις από δω, αν θέλεις».

«Τα λέμε στο σπίτι», λέω και βγαίνω στον διάδρομο που οδηγεί στην πίσω είσοδο.

Η μεγαλύτερη φιέστα θα γίνει έξω, μόλις όλοι βγουν από το κτίριο. Οι θαυμαστές από κάθε γωνιά της χώρας είναι αυτοί που πραγματικά θρηγούν. Ο εκδοτικός οίκος ήδη έφερε μια ομάδα από τις δημόσιες σχέσεις του για να κατευθύνει το γεγονός. Ναι, το ονομάζουν «γεγονός». Έχουν προσλάβει μια ομάδα ηθοποιών που θα προκαλέσουν αναταραχή και θα ουρλιάζουν βρισιές και θα βεβηλώσουν ένα από τα πορτρέτα της Μαρίας, αποκαλώντας την I.B. Ρεντζ «Σατανά». Γιατί, ξέρετε, δεν υπάρχει κακή δημοσιότητα. Αυτό το ξέρω γιατί με ενημέρωσαν εκ των προτέρων. Αμέσως μετά υπέγραψα ένα συμφωνητικό εμπιστευτικότητας. Αυτό το κόλπο που έστησε το τμήμα δημοσίων σχέσεων υποτίθεται ότι θα προκαλέσει τρελές πωλήσεις των βιβλίων.

Έτσι, σίγουρα δε θέλω να βγω από την κεντρική είσοδο και να πέσω κατευθείαν πάνω στους παπαράτσι και στους τρελάρους θαυμαστές.

Ξεφυσώ ανακουφισμένη όταν βγαίνω από την πίσω πόρτα του κτιρίου και, αφού σιγουρευόμαι ότι δεν υπάρχει κανείς στον χώρο στάθμευσης, πηγαίνω μέχρι το αυτοκίνητό μου. Χτυπάει το κινητό μου.

«Δόξα τω Θεώ», λέω γρήγορα όταν απαντώ. «Βγήκα».

«Έι, Φαρμακόγλωσσα, έχω φτάσει σχεδόν». Η καθησυχαστική φωνή του I-Τζέι πέφτει σαν βάλσαμο στην ψυχή μου.

«Θα έρθεις από δω, έτσι;»

«Έρχομαι ήδη. Μπορεί να φτάσω πριν από σένα».

«Πρόσεχε τους παπαράτσι μπροστά στην κεντρική πύλη, εντάξει;» Ξεκλειδώνω την πόρτα του αυτοκινήτου μου για να μπω μέσα. «Είμαι σίγουρη ότι θα... Γιά μια στιγμή».

Υπάρχει ένας φάκελος πάνω στη θέση του οδηγού, και με σμιγμένα φρύδια τον σηκώνω μερδεμένη.

«I-Τζέι, περίμενε μια στιγμή». Τον βάζω στην ανοιχτή

ακρόαση, μπαίνω στο αυτοκίνητο και μετά μελετώ τον φάκελο. «Τι στα κομμάτια...»

«Είσαι εντάξει;» ρωτάει.

«Δεν είμαι σίγουρη», λέω, και το καρδιοχτύπι μου δυναμώνει ενώ διαβάζω τα λόγια πάνω στον φάκελο.

Από τον #1 θαυμαστή. ΧΟΧΟ

ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ. ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ.

Η Μακένζι Κάσπερ είναι μια εξαιρετική φοιτήτρια, αλλά γνωστή κυρίως λόγω της μητέρας της, μιας συγγραφέως μπεστ σέλερ, της οποίας τα σκοτεινά, διεστραμμένα θρίλερ έχουν φανατικούς αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Όταν η μητέρα της πεθαίνει σε ένα ατύχημα, οι θαυμαστές της σε όλο τον κόσμο θρηνούν και αναρωτιούνται: Ήταν πραγματικά ατύχημα;

Την ημέρα της επιμνημόσυνης δέησης, η Μακένζι λαμβάνει έναν μυστηριώδη φάκελο υπογεγραμμένο:

Από τον #1 θυμαστή. ΧΟΧΟ.

Μέσα υπάρχουν σελίδες από το ημερολόγιο της μητέρας της που ξεκινούν με τις λέξεις:

**Θέλεις να μάθεις ένα μυστικό;
Με αγάπη, Μαμά.**

Αυτό που διαβάζει η Μακένζι την αφήνει άφωνη. Και μετά έρχεται το δεύτερο γράμμα. Και το τρίτο...

Η Μακένζι ξεκινά τη δική της έρευνα, ανακαλύπτοντας μυστικά που η οικογένειά της κουβαλούσε για χρόνια. Σύντομα συνειδητοποιεί ότι ο δρόμος της μητέρας της προς τη φήμη ήταν γεμάτος με σκοτεινά ψέματα που ίσως την πρόλαβαν.

**ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ Η ΔΟΞΑ ΑΞΙΖΕΙ ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ.
Ή ΚΑΤΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ. ΚΑΙ Η ΜΑΚΕΝΖΙ
ΘΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ...**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 31824